

Bezdůvodně vytýká stížnost, že nebyly vyžádány veškeré protesty, podané na město Brno a zemský úřad, a že nebylo k nim přihlédnuto, neboť tato podání jsou jednak ve spisech, na jichž podkladě žal. úřad rozhodoval, jednak žal. úřad se jimi zabýval, jak plyne z odůvodnění nař. rozhodnutí, neuznal však námitky v nich obsažené za důvodné. Ostatně stížnost ani neuvádí, ke kterým relevantním okolnostem v oněch podáních uvedeným měl žal. úřad zvláště přihlížeti, nýbrž spokojuje se zcela povšechným nikterak konkretisovaným tvrzením, že se tak nestalo.

Taktéž bezdůvodnou jest výtku, že st-l o výsledku řízení a provedených důkazech nebyl vyrozuměn, a že nemohl vznésti potřebné námitky, neboť — nehledíc ani k tomu, že výtku tato opětně není řádně konkretisována, neuvádějí, které námitky by st-l byl chtěl vznésti — byl st-l při místním jednání ze 16. dubna 1930 přítomen, a při něm také své námitky vznesl, jiné pak řízení se podle spisů nekonalo. Že různé protesty a stížnosti nebyly dosud vyřízeny, jest pro daný spor zcela nerozhodno, neboť povinností žal. úřadu bylo toliko rozhodnouti o podání odvolání do vyvlastňovacího výměru první stolice a to se také stalo.

Dále uvádí st-l, že mělo býti zjištěno jeho tvrzení, že město Brno se mu zaručilo před stavbou domů manželů P., K. a J., že jeho pozemků nebude nikdy použito, a že jeho vlastnictví a práva nebudou dotčena ani zkrácena.

Tuto námitku, formulovanou výlučně jako námitku vadnosti řízení, neuznal soud důvodnou, neboť st-l v odvolání toliko uvedl, že si při dotyčných komisionálních jednáních vyhradil ústně i protokolárně i v písemných podáních nedotčenost, nepoškozenost a nezáměnu parcel č. 2897, 2898/1 a 2900, netvrdil však nikterak, že se mu dostalo nějakého výslovného výměru, jímž se tato výhrada se strany města přijímá a vznesený nárok jeho uznává. Ježto pak pouhá výhrada nedotknutelnosti zmíněných pozemků bez uznání se strany města vůbec nemůže míti významu, nemůže býti také vadou řízení, když žal. úřad dotyčné spisy si nevyžádal. Tvrzení stížnosti, že město Brno zaručilo, že st-lových pozemků nikdy nepoužije, nesouhlasí s jeho tvrzením v odvolání a je proto nepřipustnou novotou, kterou soud nemůže se zabývati (§§ 5 a 6 zák. o ss). Při tom zůstává mimo úvahu, zda obec vůbec mohla by se platně zavázati, že ani v případě potřeby st-lových pozemků pro zřízení nových ulic nepoužije.

Neprávem uvádí stížnost také, že nebylo postupováno podle § 23 stav. ř., ježto prý st-l žádal jen přiměřeně nízký obnos, a nelze proto říci, že by pokus o dorozumění byl marný. Neboť cit. § dovoluje vyvlastnění v případě, že nebylo lze docílití dobrovolné shody, a k té nesporně nedošlo, když město Brno na požadavek st-lův nepřistoupilo. Při tom jest lhostejno, zda se tak stalo vinou st-le nebo města, a jest také v této relaci nerozhodno, zda požadavek st-lův byl přemrštěný nebo ne. — — —

Č. 11.596.

Elektrisace. — Živnostenské právo (Slovensko):
V řízení o schválení elektrického vedení podle zák. č. 438/1919 smí úřad

v případě uplatnění námitek rázu soukromoprávního na pořad práva odkázati jen tyto námitky, nikoliv však uchazeče o schválení projektovaného díla a za tím účelem další jednání o konsens až do vyřešení soukromoprávního sporu přerušiti.

(Nález ze dne 12. prosince 1934 č. 23.549.)

V ě c: Město P. proti ministerstvu veř. prací o stavební povolení ke zřízení elektrické přípojky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem zemského úřadu v Bratislavě z 20. srpna 1930 bylo Východoslovenským elektrárnám, akc. spol. v K., jež byly svého času prohlášeny za všeužitečný podnik elektrický ve smyslu zák. č. 438/19 Sb., uděleno podle §§ 44 a násl. živn. zák. č. 259/24 Sb. a §§ 16 a násl. zák. č. 438/19 Sb. stavební a živnostenskopravní povolení ke zřízení různých elektrických zařízení, mezi nimi též primární přípojky do elektrárny v P. Ve výměru tom prohlášeno, že se výměr ten existujících práv města P. vůči p.-ské elektrárně akc. spol. v P. vůbec nedotýká.

V odvolání z výměru toho podaném namítala obec, že schválením uvedené přípojky se protizákonným způsobem zasahuje do soukromoprávního poměru mezi ní a p.-skou elektrárnou, ježto podle smlouvy, uzavřené dne 21. března 1895, je tato elektrárna povinna obci dodávati potřebný proud a za tím účelem na území obce vybudovati a udržovati elektrárnu, která po uplynutí 50 let, tedy v r. 1945, má připadnouti bezplatně do vlastnictví obce. Takováto řádně vybudovaná a udržovaná elektrárna má hodnotu několikamilionovou a o tuto hodnotu by obec byla připravena, kdyby p.-ská elektrárenská společnost dosáhla možnosti proud, potřebný pro město, odebíratí od Východoslovenských elektráren a udržování vlastní elektrárny zanechatí.

Odvolání toto žal. ministerstvo nař. rozhodnutím zamítlo v podstatě z toho důvodu, že jde o námitku soukromoprávní, jež ve schvalovacím řízení vůbec řešena býti nemůže, a že také schválením projektu nebylo do práv obce, vyplývajících z uvedené soukromoprávní smlouvy, nijak zasaženo, neboť obec může p.-skou elektrárnu, domnívá-li se, že porušuje uvedenou smlouvu, žalovati u řádného soudu.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvažoval soud takto:

Námitky stížnosti lze shrnouti v ten smysl, že nař. rozhodnutím, jímž bylo uděleno Východoslovenským elektrárnám právo dodávati elektrickou energii do území města P., bylo porušeno soukromé právo této obce, vyplývající pro ni ze smlouvy, uzavřené v r. 1895 s p.-skou elektrárnou, neboť se tím Východoslovenským elektrárnám dalo oprávnění vykonávati tytéž obchodní úkony, k nimž podle smlouvy byla oprávněna výhradně p.-ská elektrárna. V daném případě neměla býti na pořad práva odkázána obec, nýbrž Východoslovenské elektrárny, aby soud nejprve vyřešil otázku, je-li p.-ská elektrárna oprávněna smlouvu uzavřenou s obcí změnití v ten smysl, že se dodávání proudu přenechává jiné společnosti.

Stížnosti jest dáti za pravdu potud, že správní úřady nejsou — pokud je zákon k tomu nezmocňuje — oprávněny rušiti ani soukromá práva stran, a že tedy, kdyby v daném případě nař. rozhodnutím bylo

nezákonným způsobem zasaženo do nějakého soukromého práva obce, byla by obec oprávněna domáhati se jeho zrušení. Nic takového se však v daném případě nestalo, ba ani státi nemohlo. Výměrem zem. úřadu, jenž byl v cestě instanční nař. rozhodnutím potvrzen, bylo pouze vysloveno, že proti zřízení a provozování projektované přípojky není s hlediska veřejnoprávního, t. j. stavebního, živnostenského a elektrisačního, námitek, naprosto však nebylo rozhodnuto, že proti uskutečnění tohoto projektu není vůbec žádných, tedy zejména ani soukromoprávních námitek, resp. překážek, nebo snad že se případné překážky rázu soukromoprávního odstraňují a námitky v tomto směru přednesené zamítají. O překážkách a námitkách tohoto druhu vůbec rozhodováno nebylo, naopak bylo výslovně prohlášeno, že se stěžující si obci ponechává na vůli, aby si námitky rázu soukromého uplatnila před řádným soudem. Tím tedy také vysloveno, že, stojí-li uskutečnění projektu v cestě nějaké překážky soukromoprávní, zůstávají nař. rozhodnutím nedotčeny a neodstraněny. Jsou proto veškeré námitky stížnosti, že nař. rozhodnutím byla porušena soukromá smluvní práva st-lčina, bezdůvodny.

Stížnosti nelze však dáti za pravdu ani v tom, že na pořad práva neměla býti odkazována obec, nýbrž projektantka, Východoslovenské elektrárny. Podle výslovného předpisu § 18 odst. 1 zák. č. 438/19 Sb., podle něhož bylo v daném případě postupováno, provádí se řízení o schvalování projektovaných děl všeužitečných podniků a udílení práv na elektrická vedení podle předpisů §§ 29 až 31 živn. ř., na Slov. podle uh. zák. čl. XVII. z r. 1884, nyní živn. zák. č. 259/24 Sb. Podle § 45 odst. 4 posléze uvedeného zákona mají v tom případě, byly-li proti podniku činěny námitky z důvodu práva soukromého a nepodařilo-li se odstraniti je přátelskou dohodou, tyto námitky býti výslovně odkázány na pořad práva, a je toliko soud příslušný rozhodnouti otázku, zdali se zřízením závodu, policií živnostenskou povoleného, sečkati jest, až bude právní rozepře vyřízena. Z toho je tedy patrné, že i v řízení o schválení elektrického vedení podle citovaného zákona elektrisačního smí úřad v případě uplatnění námitek rázu soukromoprávního na pořad práva odkázati jen tyto námitky, a byl by proto postup, jak jej má na mysli st-lka, aby totiž úřad na pořad práva odkázal uchazeče o schválení projektovaného díla a za tím účelem snad další jednání o konsens až do vyřešení soukromoprávního sporu přerušil, v rozporu s jasným zněním zákona.

Č. 11.597.

Stavební právo: * Bylo-li při parcelaci pozemků, jež mají tvořiti jednotný blok domů, pravoplatně nařízeno, že dvory staveníšť není dovoleno zastavěti proto, aby tvořily společnou vzduchovou prostor, není přípustno majitele jedné z takto získaných parcel od závazku toho v cestě změny parcelace liberovati.

(Nález ze dne 12. prosince 1934 č. 23.550.)

Prejudikatura: Srov. Boh. A 9309/31 stran bratislavského staveb. statutu.